

סודה של הימין המקרבת

ספורם של רבי יהושע
בן פרחיה ותלמידו.

תעודת זהות אישית:

דור/תקופה: דור שני של הזוגות (תקפת ינאי המלך).

שנים בערך: לפני כ-2,100 שנה.

מי היו רבותיו: יוסי בן יוחנן איש ירושלים ויוסי בן יועזר איש צרדה.

ארוע היסטורי: גזרות ינאי המלך, החורק חרב על חכמי ישראל, ובריחת הנשיא לאלכסנדריא של מצרים.

הסוד שנלמד היום: כשאנו כועסים או מעירים לחבר, שמאל דוחה חלש, אך ימין צריכה לקרב חזק ומהר!

יֵנְאִי הַמֶּלֶךְ הָרָשָׁע מֵרִים אֶת חֲרָבוֹ וְרוֹדֵף אֶת חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל!
כְּדִי לְהַצִּיל אֶת הַתּוֹרָה, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרֹחִיָּה וְתַלְמִידָיו נֶאֱלָצִים לַעֲזֹב אֶת בְּתִיָּהֶם.
הֵם בּוֹרְחִים מִירוּשָׁלַיִם אֶל הַחוֹל הַלּוֹהֵט שֶׁל הַמֶּדְבָּר, בְּדֶרֶךְ הַקָּשָׁה לְמִצְרַיִם.

גם בגלות הקשה של אלכסנדריא, רבי יהושע מחזק
את תלמידיו. הוא מלמד אותם אמונה ואהבת הקדוש
הקדוש ברוך הוא, ונוטע בלבם תקוה: "אל תפחדו
דרכים קדושים, כשישראל בורחים, גם השכינה
גולה עמם ושומרת עליהם בכל מקום."

וְאִז מַגִּיעָה הַבְּשׂוּרָה! יֵנְאִי הַמֶּלֶךְ מֵת.
שִׁמְעוֹן בֶּן שִׁטְח שׁוֹלַח מִכְתָּב מֵרֵגֶשׁ לָרַב בְּמִצְרַיִם:
"מִנִּי יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ... אֲנִי יוֹשֶׁבֶת שׁוֹמְמָה בְּלִעְדִּיהָ."
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִתְגַּעְגַּעַת לָרַב שְׁלֵה, וְקוֹרֵאת לוֹ לָשׁוּב הַבֵּיתָה בְּשִׁמְחָה!

בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה, הֵם עוֹצְרִים לְנוּחַ בְּפִנְדֵּק
דְּרָכִים חֵם וּמִזְמִין. הָרֵב, שְׁמַלְא בְּעֵין
טוֹבָה וְרָצָה לְהַכִּיר טוֹבָה עַל חֶסֶד
שְׁקַבְלוּ, אָמַר שָׁבַח עַל הַבַּיִת וּבִעָלָיו:
"כִּמָּה נָאָה אֶכְסֶנְיָא זֶה!"
(כִּמָּה יָפָה מְקַבְּלִים כָּאן אֲוֶרְחִים).

אך תלמידו לא הבין שְהָרַב מְדַבֵּר
על מדות טובות וחסד. הוא
הסתכל רק על החיצוניות בקלות
ראש, ואמר על בעלת הפנדק דברי
זלזול שאינם ראויים לבן תורה:
"רבי, עיניה טרוטות ואיננה נאה
כלל!"

רבי יהושע מזדעזע עד עמקי
נשמתו! הייתכן שתלמיד חכם
יתבונן וידבר כך לשון הרע?
"רשע, בכך אתה עוסק?!"
קורא הרב. כדי לחנך את
התלמיד לקדושה ולתקן את לבו,
הרב נוקט בענש הכי חמור שיש,
ומנדה את התלמיד מבית המדרש!

הַתְּלָמִיד מִבֵּין שֶׁעָשָׂה טְעוֹת גְּדוֹלָה, וְלִבּוֹ
נִשְׁבֵּר בַּחֲרָטָה עֲמוּקָה.
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם הוּא מַגִּיעַ לְסֹף דִּלְתוֹ שֶׁל הָרֵב,
בּוֹכָה דִּמְעוֹת שֶׁל כָּאֵב וּמִתְחַנֵּן לְסִלִּיחָה.
אֶךְ הָרֵב חָשַׁב שֶׁהַתְּלָמִיד עוֹד לֹא תִקַּן בְּאֵמֶת,
וְהִמְשִׁיךְ לְהַקְשִׁיחַ אֶת לִבּוֹ הַדּוֹחָה...
וְלֹא פָתַח אֶת הַדֶּלֶת.

יום אחד, התלמיד נכנס שוב מרוסק
ועצוב בפעם המאה.
הרב כבר החליט בלבו:
דיי, זמן לסלח ולחבק!
אבל באותה שניה ממש, הרב קרא
קרא קריאת שמע.
כיון שאסור להפסיק או לדבר בתפילה,
הרב הושיט יד בנשקט וסמך לו
"המתן רגע, תכף אני מקבל אותך".

טעות גורלית נוראה קרתה!
התלמיד, שלבו היה כבר שבור, חרד ומלא
צער, לא הבין שהרב באמצע תפלה.
הוא פרש את הנפת היד בטעות! הוא דמין
שהרב דוחה אותו סופית, מותח קו אדם,
ומגרש אותו לנצח!

מתוך כאב נורא, יאוש עמק וכעס גדול
על כך שאין לו יותר מקום – קרה דבר אים.
התלמיד חשב בטעות ש"אין לו תקנה". הוא
עזב את בית המדרש לתמיד, פנה לדרכים
רעות של חשך ועבודה זרה, ואבד את נשמתו
ביאוש ללא תקווה.

כְּשֵׁים רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֶת מְלוֹת תְּפִלָּתוֹ,
הוּא זָנַק מִמְּקוֹמוֹ וְרָץ הַחוּצָה בְּסַעֲרָה!
הוּא קָרָא לַתְּלָמִיד בְּדַמְעוֹת:
"בְּנִי! חֲזוֹר בָּךְ! הִנֵּה יָדֵי הַמְּקַרְבֶּת!"
אֶךְ זֶה כָּבַר הָיָה מְאַחַר מִדֵּי. הַתְּלָמִיד נִעְלַם בַּחֲשָׁךְ
שֶׁמֶמְנוּ כָּבַר לֹא הִסְכִּים לָשׁוּב.

חֲכָמֵינוּ לָמְדוּ מִכֶּךָ לִקַּח כָּל כֶּךָ כּוֹאֵב וְחָשׁוּב,
וְקִבְּעוּ אֶת הַכָּלָל הַנִּצָּחִי עֲבוּר הָעַם שְׁלָנוּ:

"לְעוֹלָם תִּהְיֶה שְׂמָאל דּוֹחָה... וַיָּמִין מְקַרְבֶּת!"

כְּלוּמָר, אֲפִלוּ כְּשִׁמְכֻרְחִים לְהַעֲנִישׁ אוֹ לְהִרְחִיק עַל מַעֲשֵׂה רָע (בִּיד שְׂמָאל
הַחֲלָשָׁה), חַיִּבִּים מִיד לְקָרֵב וּלְחַבֵּק (בִּיד יָמִין הַחֲזָקָה וְהַמְּהִירָה)!

אֲנִי מֵבִין אֶת הַכָּאֵב בְּלִבּוֹ שֶׁל הָרַב יְהוֹשֻׁעַ, צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם שֶׁלֹּא הִתְכַּוֵּן לְכָךְ בְּכָלֵל!
הוּא הֵבִין עַד סוֹף יָמָיו כִּי גַם בְּמִקְרָה שָׁבוּ חַיִּבִּים לְהַעִיר לְמִישָׁהוּ וּלְחַנֵּךְ אוֹתוֹ,
אָסוּר לְדַחוֹת אוֹתוֹ חֲזָק מְדִי, שְׁמָא יִתְיַאֵשׁ וַיִּפֹּל גַּם מֵאַמוּנָתוֹ.

לפעמים הסיפור הזה קורה ממש בינינו! אנחנו מתעקשים מאוד ברכות, כועסים על חבר
בפתה או אח קטן בבית... ואנחנו מסרבים לסלח להם, גם כאשר הם כבר
סליחה ובאמת מצטערים, כי שכחנו להפעיל את הימין המקרבת.

אֲנִי מִזְמִין אֶתְכֶם לְהַחֲלִיט הַחֲלָטָה עֲנֻקִית קְדִימָה! מָחָר בִּבְקָר בְּבֵית הַסֵּפֶר, אִם
מִיִּשְׁהוּ פָּגַע בָּכֶם וּבְאַמַּת מְבַקֵּשׁ לְתַקֵּן אֶת טְעוּתוֹ – אַל תִּשְׁאִירוּ דָלֶת נְעוּלָה. תּוֹשְׁטוּ לוֹ
מִיָּד אֶת יַד יְמִין הַמְּקַרְבֶּת בְּחִיּוֹד, בְּמַחֲלָה עֲמוּקָה, וּבְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל חֲזָקָה!